

La recepta de la felicitat

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

La recepta de la felicitat

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

© del text: Adela Pérez Lladó, 2016

© de les il·lustracions d'interior i coberta: Irene Roga, 2016

© Editorial Planeta, S.A., 2016

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Avinguda Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2016

ISBN: 978-84-9137-023-9

Dipòsit legal: B. 14.152-2016

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor
i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Ulls de mussol

—Ulls de mussol! —va cridar l'Ari, acostant de cop i volta la cara a la de la Romi. Després va xisclar—: Uuh, uuh! Uuh, uuh!

La Romi es va espantar tant que va deixar anar la mànega de pastisseria i va fer un bot enrere. La mànega va caure sobre el petit exèrcit de magdalenes, desmuntant les fileres perfectes.

—Ari, mira què has fet! —li va retreure la Romi. Però se li va escapar un somriure, perquè l'Ari

estava molt graciosa. Havia agafat dues rodanxes de llimona i se n'havia posat una a cada ull, imitant la mirada groga dels mussols.

—No n'hi ha per tant —va dir l'Ari deixant les llimones—. Agafo les magdalenes i les poso així, ben dretes, i ja està. Perfecte, oi tant que sí! Què, t'ajudo a decorar-les?

—No, gràcies —va respondre la Romi—. Em sembla que em sortiran més bé si no em mires tota l'estona amb aquests ulls de mussol.

—D'acord, continuaré amb el sucre, però no és tan divertit com la mànega... Has provat d'escriure el teu nom? Sí, sí, ja callo, veig que necessites concentrar-te.

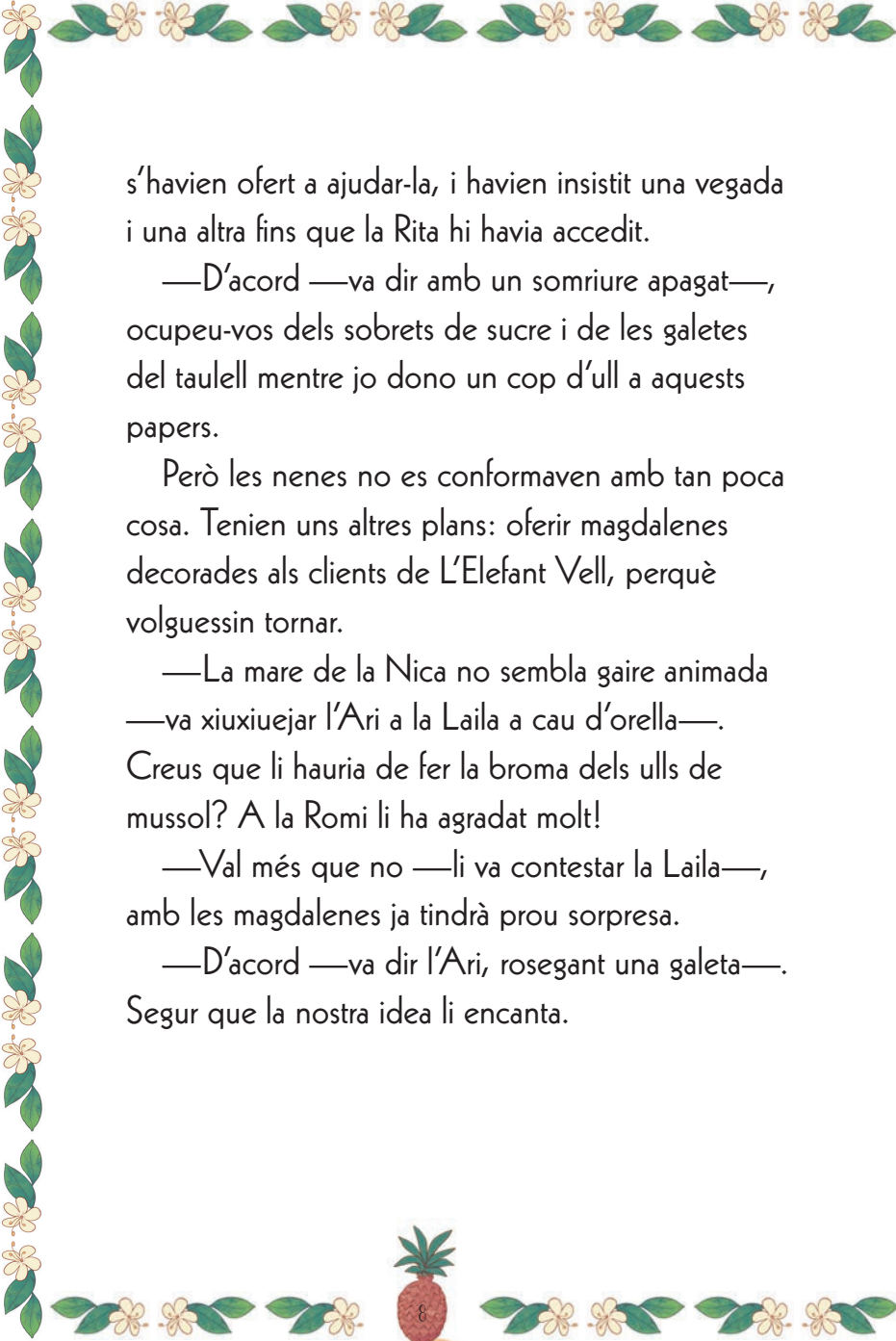
Gairebé era l'hora de dinar i L'Elefant Vell estava buit. La Rita, la mare de la Nica, s'havia assegut en una de les taules del fons, i quedava amagada rere la muntanya de papers.

Estava molt preocupada, perquè si no reformava
L'Elefant Vell l'obligarien a tancar-lo, i no tenia
diners per a les obres. Es passava el dia fent sumes
i restes, amb una cara tan trista que feia pena.

Les nenes del Club Princeses del Cupcake

s'havien ofert a ajudar-la, i havien insistit una vegada i una altra fins que la Rita hi havia accedit.

—D'acord —va dir amb un somriure apagat—, ocupeu-vos dels sobrets de sucre i de les galetes del taulell mentre jo dono un cop d'ull a aquests papers.

Però les nenes no es conformaven amb tan poca cosa. Tenien uns altres plans: oferir magdalenes decorades als clients de L'Elefant Vell, perquè volguessin tornar.

—La mare de la Nica no sembla gaire animada —va xiuxiuejar l'Ari a la Laila a cau d'orella—. Creus que li hauria de fer la broma dels ulls de mussol? A la Romi li ha agradat molt!

—Val més que no —li va contestar la Laila—, amb les magdalenes ja tindrà prou sorpresa.

—D'acord —va dir l'Ari, rosegant una galeta—. Segur que la nostra idea li encanta.

Un petit accident

Ning-ning!

La campaneta va anunciar l'arribada d'un client.

—Una aigua amb gas, sisplau —va demanar el senyor acostant-se a la barra, una mica sorprès de trobar-hi quatre nenes.

—Ara mateix, senyor —va contestar la Nica amb el seu millor somriure. Sabia servir una aigua amb gas, ho havia fet moltes vegades per ajudar la mare. Va agafar un got, hi va tirar glaçons i una

rodella de llimona, va destapar una de les ampolletes i va omplir el got fins dalt de tot.

Com que la Nica era massa baixeta per servir l'aigua a la barra, en va sortir, va fer la volta i va donar la beguda al client. Fins i tot va fer una petita reverència.

—I aquí porto un regal de la casa! —va exclamar aleshores l'Ari, apareixent amb un platet a la mà.

El volia deixar al costat del got, però va calcular malament la distància o la seva pròpia energia i el plat va xocar amb el got, el va empènyer i el va fer bolcar.

—Ah! —va cridar el senyor quan l'aigua freda li va caure al damunt.

—Oh! —va cridar també l'Ari—. Ho sento...

El got no s'havia trencat però a dins no hi va quedar ni gota. Tota l'aigua era a

sobre del client, i de la magdalena, que surava en un petit bassal. La decoració de nata s'estava desfent i el conjunt no resultava gens apetitós.

—Perdoni —va dir la Nica.

—Ara hauré de tornar a casa a canviar-me —es va lamentar el senyor.

En aquell moment la Rita va aparèixer darrere la muntanya de papers. Quan va veure el que havia passat es va posar pàl·lida, i després vermella.

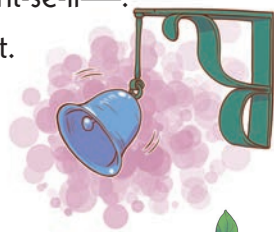
—Disculpi, senyor —va dir tot acostant-se-li—. Em sap molt de greu aquest petit accident. Per descomptat que no li cobrarem res.

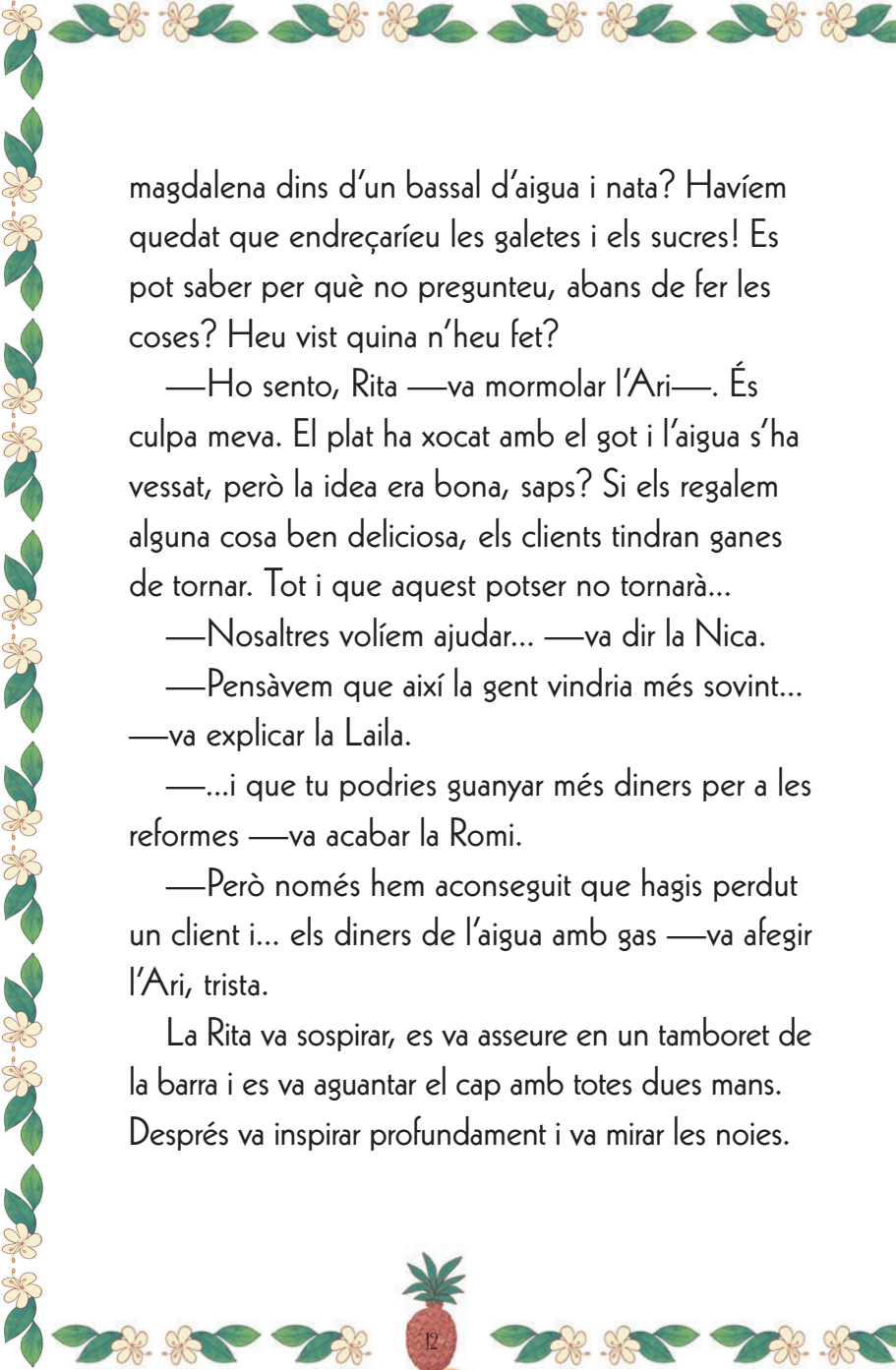
L'home ni tan sols va obrir la boca, va assentir amb el cap i va marxar.

Ning-ning!, va fer la campaneta.

Hi va haver un gran silenci a L'Elefant Vell, i mentre va durar el silenci tothom va aguantar la respiració.

—Nenes —va dir la Rita. I totes van tornar a respirar—. Què ha passat? Què fa aquesta

magdalena dins d'un bassal d'aigua i nata? Havíem quedat que endreçaríeu les galetes i els sucres! Es pot saber per què no pregunteu, abans de fer les coses? Heu vist quina n'heu fet?

—Ho sento, Rita —va mormolar l'Ari—. És culpa meva. El plat ha xocat amb el got i l'aigua s'ha vessat, però la idea era bona, saps? Si els regalem alguna cosa ben deliciosa, els clients tindran ganes de tornar. Tot i que aquest potser no tornarà...

—Nosaltres volíem ajudar... —va dir la Nica.

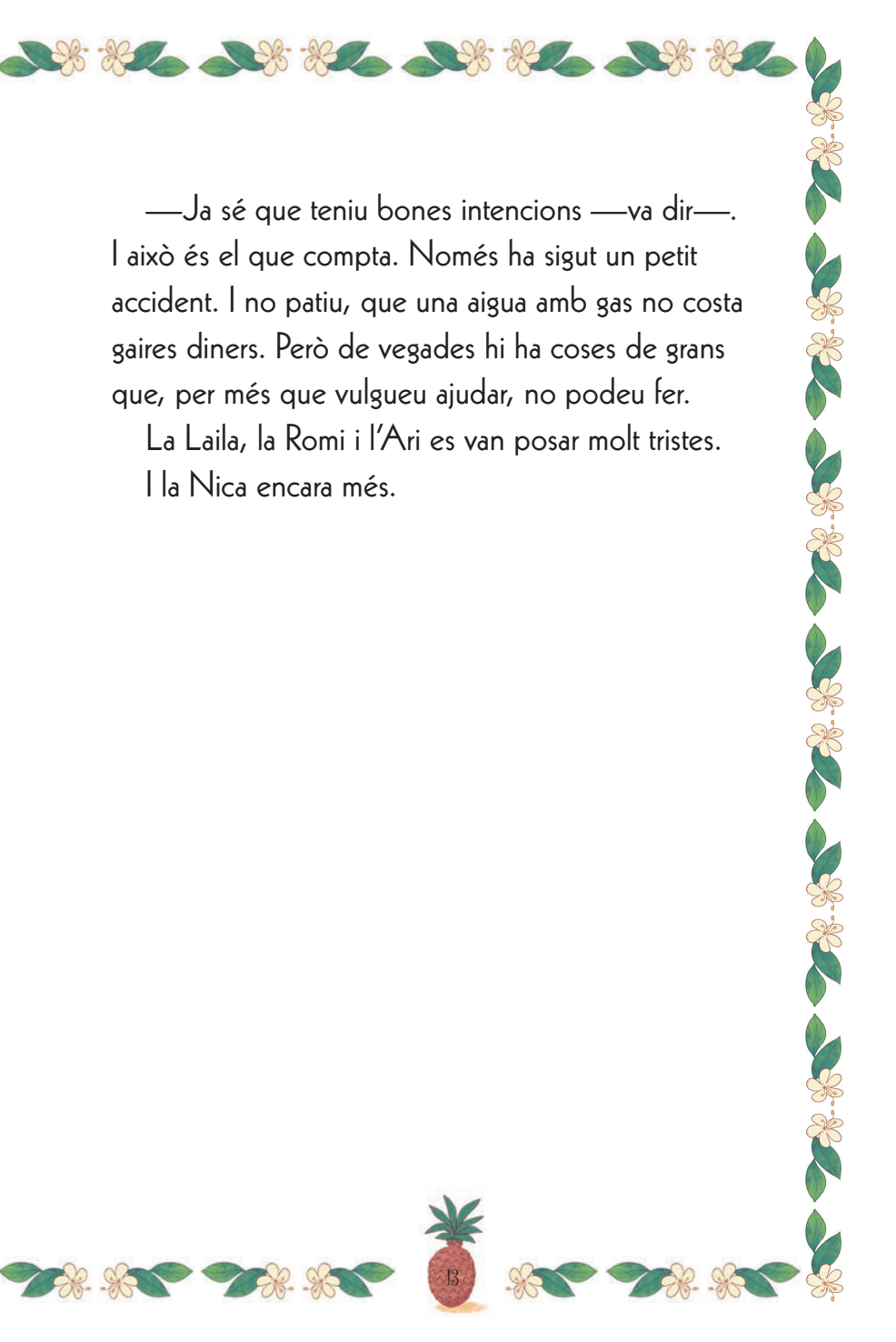
—Pensàvem que així la gent vindria més sovint...
—va explicar la Laila.

—...i que tu podries guanyar més diners per a les reformes —va acabar la Romi.

—Però només hem aconseguit que hakis perdut un client i... els diners de l'aigua amb gas —va afegir l'Ari, trista.

La Rita va sospirar, es va asseure en un tamboret de la barra i es va aguantar el cap amb totes dues mans. Després va inspirar profundament i va mirar les noies.

—Ja sé que teniu bones intencions —va dir—. I això és el que compta. Només ha sigut un petit accident. I no patiu, que una aigua amb gas no costa gaires diners. Però de vegades hi ha coses de grans que, per més que vulgueu ajudar, no podeu fer.

La Laila, la Romi i l'Ari es van posar molt tristes. I la Nica encara més.

